

Primăvara, mohorâtă în ultimele zile, începuse să semene a vară în acea dimineață de 3 iunie 1484. Philippine de Sassenage fu izbită de strălucirea orbitală a unui soare prietenos care-i gădila ochii sub pleoapele închise.

– Scoală-te, domniță Hélène! S-a anunțat sosirea cortegiului, o îmboldi vocea fonfăită a slujnicei care dăduse la o parte perdelele. Micul dejun e pregătit. Dacă mai zăbovești, n-o să-l vezi pe prinț trecând, insistă fata.

Glasul ei plin de înflăcărare tinerească urcase într-un registru acut care făcea ca stângăcia și neîndemânarea ei să pară și mai nesuferite. Cea pe care, în urmă cu paisprezece ani, părinții avu-seseră ideea neinspirată s-o boteze Bonnemine¹ fusese cât pe ce să scape din mâini tava de argint pe care se aflau farfurii, supă, un ou fierb și cireșe, fiindcă se împiedicase de covor imediat ce intrase pe ușă. Numai dacă ar fi fost surdă ar fi reușit Philippine să rămână în visul dulce din care îi era greu să se trezească.

Se smulse totuși din el. Realitatea avea să fie și mai luminoasă peste câteva ore, chiar acolo, sub balconul acela ieșit în afară, care domina piața mare din Romans-sur-Isère.

---

¹ Bonne mine, înfățișare plăcută (în franceză, în orig.) (n.tr.)

Philippine se ridică și se rezemă de pernă, mijindu-și ochii ca să-i ferească de o rază în care jucau firicele de praf. Bonnemine termina de aranjat micul dejun pe masa din fața ușii largi cu geamuri care dădeau spre balcon.

— Toată mai e! se plânse Philippine, privind-o cum strivește cu dosul linguritei oul fieri, încercând să-l decojească.

Gălbenușul spart, amestecat cu bucăți mărunte de coajă, se prelinse peste marginea vasului din faianță și se scurse, cleios, mai mult de jumătate. Pe fată însă acest lucru nu păru s-o deranjeze. Mândră de ispravă, se întoarse fără să-și dea seama de propria nepricepere. Ba mai rău, nici de prostia-i din născare. Nu, categoric, Philippine n-o putea suporta. Doamne, cât îi lipsea Algonde!

— S-a dus vesta peste tot. Se spune că prințul Djem e grozav de frumos și de rafinat. O să vă duceți la el în vizită? Va locui în casa lui Berton de Bocsozel, guvernatorul nostru, care – ghinionul lui! – s-a dus la Paris să-și petreacă Rusaliile și...

— Știu toate astea, i-o reteză Philippine pe un ton aspru, însotit de un gest al mâinii.

Pe chipul slujnicei se așternu o expresie bosumflată, dar servilă.

— Halatul meu de casă, ceru domnița de Sassenage fără a se sinchisi de ea.

Fata îi ținu halatul, întorcând privirea în timp ce Philippine dădea așternutul la o parte, coborând cu părere de rău din pat.

— Lasă-mă acum. O să te sun când voi hotărî să mă îmbrac.
— Nu întârziați...

— Ajunge! se răsti Philippine pe un ton care nu admitea replică.

Lăsând capul în jos, Bonnemine o șterse cu pași mărunci și închise ușa grea, cu ferecături metalice.

Rămasă în sfârșit singură, Philippine se întinse cu grație înainte de a se așeza la masă. Se strâmbă de dezgust la vederea oului măcelărit și, împingându-l din fața ei, începu să înmoie crutoanele în supa de pasăre. Pe când le mesteca în silă, își îndreptă privirea către geam. Fereastra situată vizavi de a ei, pe cealaltă parte a pieței, era astupată de obloane. În ajun, când se prezintase să-și ia în primire îndatoririle, Bonnemine îi spuse că acolo era casa lui Pierre Coste, un bărbat libidinos care ascundeau în spatele jaluzelor ajurate un trai de desfrâu. Curioasă de felul ei, Philippine se întrebă cum arată omul acela și dacă o putea vedea și el.

După care se lăsa furată de priveliștea ultimelor pregătiri în vederea festivităților. Toată lumea se agita. Erau aduse baloturi de paie care aveau să înconjoare arena destinată luptelor, se înălțau bariere, se înfigeau țăruși și, ceva mai încolo, stâlpi cu draperie în culorile orașului. La dreapta, lângă mănăstire, la umbra răcoroasă a zidurilor, fuseseră aşezate gradene sub umbrare colorate din pânză, ca de fiecare dată când Romans, care avea o poziție centrală în Dauphiné, se pregătea de sărbătoare. În acest spațiu închis din inima orașului aveau loc atât spectacole cu piese religioase, cât și turniruri.

Philippine își amintea că asistase la asemenea reprezentării în copilărie, când mama ei, Jeanne de Commiers, era încă în viață. Locul pe care-l revedea după atâția ani nu se schimbase. Si nici casa aceasta, pe care le-o punea la dispoziție un prieten al tatălui ei. Totuși, locuința i se păruse goală și tristă ieri-seară, când se instalase în camera care fusesese pe vremuri ocupată de mama ei.

Deodată, atenția îi fu atrasă de peronul bisericii. Un cleric în rasă legată cu un brâu petrecut peste pântecele proeminente gesticula furios, arătând către scândurile și uneltele care blocau ușa,

așteptând să fie urcate pe schele. Aplecat peste una dintre barele de la marginea schelei, maistrul lucrărilor îi dădu o replică pe care Philippine tare ar fi vrut să o audă, când îi văzu pe trecători și pe ceilalți lucrători râzând cu gura până la urechi. Ar fi ieșit bucuroasă pe balcon dacă n-ar fi trebuit să mute masa din loc ca să poată deschide ușa. Păcat!

Își mută privirea, scrutând spațiul impunător, lung de trei sute de picioare și lat de o sută, mărginit pe celelalte două laturi de hanuri și case. În curând, Djem avea să străbată piața, îndrepătându-se cu escorta lui spre casa care-i fusese repartizată. Va ridica ochii către fiecare fațadă ca să-i salute pe acești oameni primitorii din Romans, care îl vor aclama. Dar Philippine știa că privirea lui o va căuta pe ea, numai pe ea, în mulțime. Închise pentru o clipă ochii, amețită de dorul pe care-l simțea. Trecuseră cinci zile, doar cinci zile de când nu-l mai văzuse și murea de dorul lui. Îl iubea. Îl iubea nebunește. Fără să-i pese de nimic. Și, fără îndoială, la fel o iubea și el.

Cineva bătu la ușă.

Își goni din minte imaginea ultimului lor sărut în pădure, când se dusese să-i spună că Algonde, care urma să plece la Sassenage, va cere ajutorul vrăjitoarei de acolo. Lipsit de elixirul din flaconul albastru pe care i-l furase Mounia, Djem se simțea vulnerabil. Algonde plecase, la doar câteva ore după ce se căsătorise în taină cu Mathieu, ca să asiste oficial la cea a mamei sale cu jupânul Janisse.

Ca să nu se mai gândească la cel care nu era acolo, Philippine începuse să-și pregătească garderoba pentru turnir, alăturându-se surorilor ei mai mici și lui Sidonie care se agita și care, odată cu întoarcerea baronului Jacques, își regăsise zâmbetul. Se lăsase purtată de acest vîrtej vesel. Acum așteptarea i se părea grea.

Bătaia în ușă se repetă.

– Intră, se resemnă Philippine, sigură că în prag va apărea Bonnemine.

În locul acesteia însă în odaie intră un lacheu uscățiv, aducând pe o tăvăță de argint un bilet sigilat.

Uimită, desfăcu imediat biletul. Scrisul era fin, elegant. „Aparținea unei femei“, hotărî Philippine înainte de a-l citi.

De ieri vă sunt vecină, iar în dimineață aceasta aștept la ușa Domniei Voastre. Trebuie să vă vorbesc neîntârziat.

Semnătura, „Marie de Dreux“, nu-i spunea nimic.

Lacheul aștepta nemîșcat.

– Unde este doamna care îi-a dat mesajul acesta?

– Doamna Sidonie i-a îngăduit să aștepte în josul scărilor, răspunse omul.

Philippine își mușcă buza. Avea oare timp să-o primească? Îmbrăcată în neglijeu? Își scormoni din nou amintirile. Nu, categoric, numele lui Marie de Dreux nu-i spunea nimic. „Neîntârziat“, reciti ea. Înainte de sosirea lui Djem? Se cutremură. Oare femeia aceea știa ceva? Despre ei? Despre vreun eventual complot împotriva lui? Trebuia să afle. De îndată, într-adevăr.

– Condu-o aici, hotărî, împingând masa din fața ei.

Blondă, cu ochii de un albastru translucid și ten perfect ca de alabastru, Marie de Dreux avea grația angelică a statuilor din biserici și-i evoca lui Philippine o imagine familiară, deși nu-și putea aminti unde anume se mai întâlniseră.

– Iertare că te tulbur la o oră atât de matinală, domniță Philippine, dar, știind că suntem vecine, nu puteam să nu vin ca să-ți vorbesc între patru ochi.

— Ia loc, o pofti cu amabilitate Philippine, câștigând astfel câteva clipe de gândire, ca să n-o jignească.

Marie alese taburetul tapițat cu doc înflorat, lăsându-i gazdei jilțul impunător îmbrăcat în catifea albastră.

— Scuză-mă, ținuta mea lasă de dorit. Dar erai nerăbdătoare să...

Mâna lui Marie se înălță într-un gest.

— Nu poate fi vorba despre aşa ceva între noi. Diminețile acelea din dormitoarele călugărițelor de la Saint-Just, unde ne îmbrăcam în tăcere unele lângă celealte, m-au învățat să nu ţin seama de astfel de fleacuri.

Saint-Just-de-Claix. Sora Marie. Era novice când Philippine plecase de la mănăstire. Un zâmbet sincer îi lumină chipul, până atunci nelinștit, al domniței de Sassenage.

— Credeam că urma să devii călugăriță, iar acum te regăsesc aici atât de schimbăță încât mărturisesc cinstit că mi-a fost greu să te recunosc.

Un hohot zglobiu de râs ieși dintre buzele fin conturate ale lui Marie.

— Drept să-ți spun, la asta mă așteptam și eu.

Acum amintirile dădeau năvală. Marie, ceva mai Tânără decât Philippine, venise la Saint-Just cu șase luni înainte de plecarea acesteia. Pe coridoarele mănăstirii își târă picioarele și părea ștearsă, în timp ce acum radia. Într-un elan de simpatie, Philippine se aplecă și-i luă mâinile.

— Hai, povestește-mi ce era atât de urgent.

— Îți amintești de Laurent de Beaumont, seniorul de Saint-Quentin, care s-a duelat pentru tine chiar sub zidurile mănăstirii?

— Sigur că da. Îmi mai scrie din când în când despre pasiunea lui aprinsă pe care nu i-o împărtășesc.

Privirea lui Marie fu umbrită de un văl de durere. Era împede de că Laurent de Beaumont nu-i era indiferent. Philippine își regretă vorbele:

— Te-am rănit, iartă-mă.

Îndreptându-și spatele care i se gârbovise pentru o clipă, Marie ofă:

— N-ai nici o vină. Așa cum ai spus, el te iubește, dar tu nu-l iubești pe el. După plecarea ta grabnică de la Saint-Just, eu sunt cea care, luându-ți locul pe lângă sora Albrante, m-am ocupat de el și de messirul de Montoisson la infirmerie.

— Înțeleg, o asigură Philippine, lăsându-i mâinile, pe care Marie și le așeză cuminte pe genunchii acoperiți de o rochie din taftă mătăsoasă, presărată cu floricele multicolore.

— M-am îndrăgostit de el încă din prima zi când a intrat pe poarta mănăstirii. Dar te-a remarcat pe tine prima. Te-a însoțit pe sub copacii din livadă, convins că îi împărtășeai pasiunea.

— Am fost aspru pedepsită pentru rătăcirea mea. Mai sunt și acum, Marie, însă îmi dau seama că m-ai urât în ziua aceea.

— O! Dar nu te urăsc, exclamă Tânără, îmbujorându-se de rușine că o făcuse să credă aşa ceva.

Philippine nu se îndoia de sinceritatea ei. Acum își amintea bine de fata asta atât de discretă, de timidă, de miloasă, care ațintea asupra ei niște ochi mari și tulburăți.

— Am nevoie de ajutorul tău, Philippine, șopti ea înroșindu-se și mai tare.

Philippine dădu din cap, zâmbindu-i încurajator.

— Te ascult.

— Îți pot vorbi, aşadar, cu toată sinceritatea și fără să mă tem că mă vei judeca? își făcu griji Marie.

– Nu te teme. Dar te rog să-mi zici Hélène, aşa cum fac acum toți cei apropiati mie.

– Cu tot dragul, afirmă fata, îmbujorându-se de bucurie înainte de a continua. După cum spuneam, am vegheat asupra lui până când a plecat, sperând că mă va remarcă și că se va obișnui cu gândul că l-am refuzat. Și a făcut-o. Însă, din păcate, nu aşa cum speram. M-a...

Înghiți în sec, iar Philippine, bănuind că era vorba despre oroarea prin care trecuse și ea, îi aruncă o privire compătimitoare.

– Continuă, Marie...

Fata era albă ca varul.

– Dacă domnul de Montoisson nu s-ar fi trezit chiar atunci... virtutea mea...

Începu să tremure, dar își înălță bărbia, aşa cum trebuie să facă cineva care-și poartă în fiecare zi, cu demnitate, povara păcatelor.

– Sora Albrante a înțeles cât de aproape fusesem de o patimă trupească și că focul acela încă mă mistuia. Și nu era în el nimic sfânt. Numai părinții mei țineau să mă vadă călugăriță. Eu visam la dragoste, dragă Hélène, ca și tine, dar flacăra ei m-a ars. Sora Albrante s-a comportat perfect. A fost de-ajuns să repet argumentele date de ea ca să-i conving pe maica superioară și pe părinții mei că n-aveam chemare pentru viața religioasă. Așa că m-am întors acasă, la Romans. Tatăl meu e postăvar aici.

– Si Laurent de Beaumont?

– Pedeapsa mea este faptul că n-am reușit să-l uit. Deși aşa ar fi trebuit, fiindcă, atunci când l-am anunțat că sora Albrante îi cerea să plece, mi-a vorbit despre iubirea pe care îi-o purta, despre rivalitatea cu domnul de Montoisson, afirmând că nu va renunța niciodată la tine.

– După ce a încercat să te oblige...? se încă de indignare Philippine.

Marie își plecă, rușinată, capul.

– Oare putem vorbi despre aşa ceva în fața unor simțăminte atât de răscolite? Văzându-i insistența, l-am crezut vindecat și dispus să mă ia de soție.

– Ce nemernic! Câtă cruzime, nici nu-mi vine să cred! vociferă Philippine, sărind în picioare.

Începu să se plimbe prin încăpere. Îi venea să-l strângă de gât pe seducătorul acela. Și ea, care-l crezuse mai bun decât Montoisson!

– Te poți bizui pe mine, o să-i dăm o lecție s-o țină minte! o asigură ea pe biata fată, al cărei chip pălise.

Cu ochii plini de lacrimi, Marie își frângea mâinile.

– La drept vorbind, Hélène, nu asta aş dori.

Philippine rămase stupefiată văzând-o atât de răvășită.

– Nu?

– Nu.

– Să nu-mi spui că încă-l mai iubești...

– Împotriva oricărei rațiuni.

Uluită, Philippine se lăsa să cadă în fotoliu.

– Nu te merită!

Marie ridică din umeri. Un surâs trist îi săpă o gropiță încântătoare în obrazul drept.

– Da, știu. Dar n-am ce să fac. La plecare, mi-a făgăduit ceva. Că se va întoarce la mine dacă va reuși să-și ia gândul de la tine.

– Ar fi o nebunie să i te dăruiești acestui om ca un fel de premiu de consolare, protestă Philippine.

Ochii lui Marie scânteiară. Văzând că o rănișe din nou, Philippine își îmblânzi tonul.